

בס"ד. משיחות ש"פ תזריע-מצורע, ו' אייר ה'תנש"א.

ב. בפרשת השבוע – תזריע-מצורע – מודגש ביותר ענין הגאולה:
 "תזריע" – "אשה כי תזריע וילדה זכר" – כידוע⁷ שלידה ("וילדה") רומזת על גאולה (כמ"ש⁸ "ילדה ציון את בני"), ולידת זכר רומזת על החזוק והתוקף (זכר) דגאולה האמיתית והשלמה, גאולה נצחית שאין אחרי גלות ("שיר חדש" לשון זכר)⁹ ע"י משיח צדקנו, היינו, ש"וילדה זכר" רומז על "לידת (התגלות) נשמת משיח שהיא ממדריגה היותר עליונה .. מעלמא דכורא"¹⁰.

ובפרטיות יותר: "אשה כי תזריע" – קאי על כללות העבודה דכנסת ישראל ("אשה") בזמן הגלות שנמשלה ל"זריעה"¹¹ ("תזריע"), כמ"ש "זרעתי לי בארץ"¹², "הבאים ישרש יעקב גוי"¹³; וע"י הזריעה ד"מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"¹⁴ נעשית (תיכף ומיד, ללא הפסק כלל) הצמיחה ("צייץ ופרח ישראל"¹³) דהגאולה האמיתית

א. בהמשך להמדובר ומודגש ביותר בזמן האחרון ממש ע"ד הצורך בפעולתו של כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש תיכף ומיד ממש¹,

– כיון שבימינו אלה ממש (עם סיומו של חודש ניסן דה"י תהא שנת אראנו נפלאות) "כלו כל הקיצין" ("קץ הימים" ו"קץ הימין"²) כפשוטו ממש³, ובודאי שתיכף ומיד בא משיח צדקנו, וכאו"א מראה באצבעו ואומר "הנה זה (מלך המשיח) בא"⁴, שכבר בא (בלשון עבר) ברגע שלפני רגע זה –

יש לבאר הדגשת ענין הגאולה ופעולת כאו"א מישראל בהבאת הגאולה בעניני יום הש"ק זה⁵: לכל לראש – בעניני התורה השייכים במיוחד ליום הש"ק זה – בפרשת השבוע (כולל גם הפרשה שמתחילין לקרוא במנחה), וכן בפרקי אבות דיום הש"ק זה⁶, וגם בתוכנו של הזמן – הן בנוגע לכללות החודש, והן בנוגע לימי הספירה, כדלקמן.

(7) אוה"ת פרשתנו (כרך א) ע' ע. וראה גם תו"א ר"פ וארא. תו"ח שם צו, ב ואילך. סהמ"צ להצ"צ מצות ק"פ פ"ב (דרמ"צ עו, סע"ב ואילך).

ועוד.

(8) ישעי' טו, ח.

(9) תהלים צו, א. ישעי' מב, יו"ד. וראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

(10) אוה"ת ריש פרשתנו (כרך ב) ע' תצא – בשם האוה"ח ר"פ תזריע (וראה גם הגהות הצ"צ לפי האוה"ח – באוה"ת ריש פרשתנו (כרך ג) ע' תתט ואילך). ובאוה"ת שבהערה 7: "וילדה זכר קאי על משיח .. מבחינה ומדריגה עליונה מבחי' עתיק".

(11) ראה תו"א שמות נג, ג ואילך. שם ר"פ בשלח. ובכ"מ.

(12) הושע ב, כה.

(13) ישעי' כו, ו.

(14) תניא רפ"ז.

(1) שיחת כ"ח ניסן (לעיל ע' 115 ואילך). קונטרס משיחות ש"פ שמיני (לעיל ע' 021 ואילך).

(2) ראה אוה"ת ר"פ מקץ. וש"ו.

(3) נוסף לכך שבזמן הגמרא כבר "כלו כל הקיצין" (סנהדרין צז, ב).

(4) שה"ש ב, ח ובשה"ש עה"פ (פ"ב, ח ב).

(5) נוסף על הדגשת השייכות הכללית דגאולה ליום השבת בשירו של יום – "מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבוא, ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (תמיד בסופה).

(6) ובפרט בהלימוד בפעם הראשון והעיקרי (בשנה זו) – בשבתות שביין פסח לעצרת, כהנחה למתן-תורה (אף שהמשך הלימוד הוא גם בכל שבתות הקיץ), ובאופן דפעולה נמשכת על וכולל שבתות השנה כולה (גם בימות הגשמים).

והשלימה ע"י משיח צדקנו שאין אחרי גלות – "וילדה זכר".

ג. וצריך להבין²⁵:

(א) הקשר והשייכות דב' הפרשיות תזריע מצורע (שבכו"כ השנים קורין שניהם יחדיו) – דלכאורה, השם "תזריע" (שמצד עצמו קשור עם ההולדה, כמפורש בכתוב "אשה כי תזריע וילדה", שכאשר "תזריע" אזי בא ההמשך ד"וילדה") מורה על הגאולה, ואילו השם "מצורע" (שמצד עצמו הוא היפך הטהרה, ויש צורך בפעולה מיוחדת כדי לפעול המעמד ומצב ד"ביום טהרתו") מורה על (צער ומכאובי) הגלות, ואיך יתחברו שניהם יחדיו?

(ב) ועיקר: בנוגע להמשך הפרשיות – תזריע (ואח"כ) מצורע – דלכאורה, לאחרי ש"אשה כי תזריע וילדה זכר", גאולה נצחית שאין אחרי גלות, לא שייך עוד מעמד ומצב ד"מצורע" שקשור עם ענין הגלות?

(ג) ועד"ז בכל א' מב' הפרשיות בפ"ע – שם הפרשה ביחס לתוכנה:

בפרשת "תזריע" – שם הפרשה מורה על הגאולה ("אשה כי תזריע וילדה"), והמשך ועיקר הפרשה הוא בדיני נגעים²⁶ שמורה על הגלות²⁷; ובפרשת "מצורע" – שם הפרשה (כפי שנקראת בתורה) מורה על הגלות, והמשך הפרשה הוא בדיני טהרת המצורע ("זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו") שמורה על הגאולה.

אחרת, שנאמר (ישעי' כה, טז) לכן כה אמר ה' אלקים הנני יסד בציון אבן אבן כהן פנת יקרת גוי'.²⁵ בהבא לקמן – ראה גם לקו"ש כ"ב ע' 70 ואילך.
26 נגעי אדם – "אדם כי יהי בעור בשרו שאת וגו'" (ג, ב), ונגעי בגדים – "זהבנד כי יהי בו נגע צרעת וגו'" (שם, מז).
27 ראה ויק"ר פרשתנו ספ"ט: "שאת זו בכל .. ספחת זו מדי .. בהרת זו יין .. נגע צרעת זו אדם".

"מצורע" – כדאיתא בגמרא¹⁵ "מה שמו (של משיח) .. חיוורא דבי רבי שמו (מצורע של בית רבי¹⁶), שנאמר¹⁷ אכן חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם ואנחנו חשבנוהו נגוע מוכה אלקים ומעונה", "מאי סימני' יתיב ביני' עניי סובלי חלאים"¹⁸, "מנוגעים, והוא נמי מנוגע, דכתיב¹⁹ והוא מחולל מפשעינו וכתיב חלינו הוא נשא"²⁰.

ובפרטיות יותר – כהמשך הכתוב "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו"²¹, ועד שנוהגין לקרוא פרשה זו בשם "פרשת טהרה"²² – ש"מצורע" הוא שמו של משיח בזמן הגלות, שאף שמצד עצמו הוא בתכלית השלימות, כמ"ש²³ "ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד", מ"מ, סובל וכואב בעצמו צער ומכאובי הגלות; ו"ביום טהרתו" (ש"נרפא נגע הצרעת מן הצרוע") קאי על מעמדו ומצבו של משיח כשמתגלה וגואל את בני' בגאולה האמיתית והשלימה²⁴.

15 סנהדרין צה, ב.

16 פרש"י שם. וראה לקמן ס"ח.

17 ישעי' נג, ד.

18 סנהדרין שם, א.

19 ישעי' שם, ה.

20 פרש"י סנהדרין שם.

21 ראה בארוכה אה"ח ר"פ מצורע – פרטי הרמזים בהשייכות דטהרת מצורע לביאת המשיח.

22 ראה לקו"ש ח"ז ע' 100 הערה 5.

23 ישעי' נב, יג. תרגום עה"פ. זח"א קפא, ב.

24 ועד"ז בנוגע לביהמ"ק – כדאיתא במדרש (איכ"ר פתיחא כא. הובא ביל"ש פרשתנו רמז תקנא בסופו) על הפסוק (פרשתנו יג, מה) "והצרוע אשר בו הנגע וגו'", "והצרוע זה בית המקדש כו" – שנקרא "צרוע" ("מצורע") בחורבנו (כההמשך שם: "וטמא טמא יקרא חורבן ראשון וחורבן שני"), וטהרתו רומזת על בנין ביהמ"ק. – ועד"ז בויק"ר פרשתנו ספ"ז (בנגעי בתים): "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם, זה ביהמ"ק .. ונתן את הבית, וביתא דנא סתרי' .. יכול לעולם ת"ל ולקחו אבנים

לה"בשר". ו"בעור בשרו" (החיצוניות דהבשר) גופא – "אדם כי יהי בעור בשרו", היינו, שאין זה דבר הרגיל, אלא מקרה ("מקרה נקריה") היוצא מגדר הרגיל³¹. וגם אז (כש"הי' בעור בשרו") ה"ז רק "נגע צרעת" – "נגע" גם מלשון נגיעה, היינו, שהענין הבלתי-רצוי אינו שייך (אליו, אפילו לא) לחיצוניותו ("עור בשרו"), אלא רק נוגע בו.

ועוד ועיקר – כפי שמוסיף בלקו"ת³² – "וגם נגעים דברים גבוהים הן, שאינו נק' טמא עד שיקראנו הכהן טמא, וכשעדיין לא קרא לו שם טמא אין הנגעים בכלל טומאה³³, אלא אדרבה, הם אורות עליונים³⁴, רק שהם דינא קשיא דקדושה".

ה. ויש לומר, שב' ענינים אלו [שהנגעים הם "רק פסולת שבסוף לבושו (בחיצוניות) שעדיין לא נתברר", והם "דברים גבוהים .. אורות עליונים" (ענינים הפכיים לכאורה)] – תלויים זה בזה:

כיון ש"נגעים" הם בעצם "דברים גבוהים .. אורות עליונים", לכן, גם כשנשתלשל מהם ענין בלתי-רצוי ע"י יניקת החיצונים, ה"ז רק ענין חיצוני שנוגע (נגיעה בלבד) בבחי' התחתונה ("בסוף לבושו") בלבד.

(31) ראה לקו"ת שם (מדברי הרמב"ם), שהנגעים הם "שלא כדרך הטבע .. שאינם מליחות המצויים .. אך מעשה נסים הם" (ראה לקו"ש חכ"ב ע' 65 הערה 9).

(32) שם. וראה גם סהמ"צ להצ"צ מצות טומאת מצורע בתחלתו.

(33) משנה נגעים רפ"ג. רמב"ם הל' טומאת צרעת פ"ט ה"ב. וראה תו"כ ופרש"י פרשתנו יג, ב. תו"כ ר"פ מצורע.

(34) להעיר, ש"נגע" אותיות "ענג" (זהר ח"א כו, רע"ב. ח"ב רסה, ב. ח"ג רעג, א. ועוד), ועפ"ז י"ל שה"אורות עליונים" ד"נגעים" קאי על בחי' עונג העליון (וראה לקמן הערה 65).

ולכאורה, כיון ששם הפרשה מבטא ומדגיש תוכן הפרשה, ה"י מתאים יותר שהפרשה שמדברת בדיני נגעים (ענין הגלות) תקרא בשם "מצורע", והפרשה שמדברת בדיני הטהרה (ענין הגאולה) תקרא בשם "תזריע"?

ד) ועד"ז בנוגע לשמו של משיח: כיון שמשיח הוא גואלם של ישראל – למה מדגישים בשמו (שהשם מתאר מהותו וענינו) ענין הגלות ע"י קריאתו בשם "מצורע"?!

ד. ויובן בהקדם הביאור בענין הנגעים²⁸:

על הפסוק "אדם כי יהי בעור בשרו גו"²⁹, מבואר בלקו"ת²⁹ ש"אדם הוא במדרגה גדולה לפי שהוא שלימו דכולא³⁰ .. אדם הזה כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים .. יוכל להיות עדיין בעור בשרו בחי' התחתונה שבו לא נתברר הרע והפסולת ממנו ונולדים סימנים בגשמיות בבשרו .. והם הנגעים .. מפני שברוחניות בעבודת ה' תיקן במעשיו ובירר הרע מן הטוב בכל הדברים (בירור הרע מן הגוף ומן הנפש), רק פסולת שבסוף לבושו עדיין לא נתברר, לכן נולדו בבשרו .. רק בחיצוניות".

ויש להוסיף בדיוק לשון הכתוב "אדם כי יהי בעור בשרו גו' לנגע צרעת": "בעור בשרו" – שלא זו בלבד שאינו שייך לה"עצם" (העצמיות) דהאדם וגידים שלו, אלא שאינו שייך אפילו לה"בשר" (וגידים) דהאדם, דבר המשתנה וניתוסף בו ע"י אכילה ושתי' שנעשים דם ובשר כבשרו, כי אם לה"עור" שמסביב (חיצוניות ומקיף)

(28) בהבא לקמן – ראה גם חל"ז ע' 33 ואילך. וש"י.

(29) פרשתנו כב, ב.

(30) ראה זהר פרשתנו מח, א.

החיצונים – "מחמת שאין נמשך בחי' שוב בכלים ואותיות דקדושה, אזי מבחי' הרצוא לבד יוכל להסתעף יניקת החיצונים, כמו שאחר ההתלהבות בתפלה אם אינו עוסק בתורה יוכל להתהוות מההתלהבות בחי' דינים קפידא וכעס, ומזה נסתעף ג"כ יש וגסות כו"י⁴⁰.

והעצה לזה – כמארז"ל⁴¹ "אם רץ לבך שוב לאחרי", שלאחרי ה"רצוא" צ"ל "שוב", שהו"ע הביטול, עד ל"ביטול במציאות .. (ש)אין לו כח כלל להתפעל ברשפי אש בבחי' יש ודבר, אלא הוא כאבן דומם .. כמו שאנו רואים בבוא העבד לפני המלך .. כשבא מקרוב מאד לעמוד לפני המלך אז לא נשאר בו כח ועוז .. מפני שנתבטל ממציאותו לגמרי .. ומצד הביטול .. יבוא ההשבה להתפשט בכלים מכלים שונים למטה דוקא", ועי"ז נשלמת הכוונה העליונה שנתאוהה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים דוקא⁴².

ונמצא, שפעולת ה"שוב" שלאחרי ה"רצוא", היא, שגם ה"אורות עליונים" שלמעלה מהתלבשות בכלים (תנועת הרצוא) יומשכו ויתגלו ב"כלים" (תנועת השוב).

וכדי שיוכל להיות חיבור ב' התנועות דרצוא ושוב, העלאה והמשכה, חסד וגבורה, צ"ל התגלות בחי' שלמעלה משניהם – בחי' התפארת, ששרשה בבחי' הכתר שלמעלה מסדר השתלשלות, שעל ידה נעשה חיבור ב' הקוין דחסד וגבורה⁴³, העלאה והמשכה,

ולכן, גם התיקון על זה (טהרת המצורע) הוא (לא ע"י ענין חדש לגמרי, אלא) ע"י גילוי ענינם האמיתי של הנגעים שהם "אורות עליונים" – כמרומו בלשון הכתוב "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו", ש"טהרתו" היא ע"י "יום", שענינו אור וגילוי, כמ"ש³⁵ "ויקרא אלקים לאור יום", היינו, גילוי האורות עליונים (ענינם האמיתי) של הנגעים (ועי"ז מתבטלת יניקת החיצונים עד להיפך הטהרה אפילו בחיצוניות בלבד³⁶).

ו. וביאור הענין³⁷:

סיבת האפשרות ליניקת החיצונים עד להיפך הטהרה (בגלוי ובחיצוניות) מה"אורות עליונים" דנגעים (לאמיתתם), היא, מפני גודל מעלת ה"אורות עליונים" שאינם יכולים להתלבש ב"כלים". ובלשון הקבלה והחסידות – "אורות דתוהו"³⁸ שלמעלה מהתלבשות ב"כלים דתיקון", שמהם נשתלשלו (לאחרי השבירה כו') כל העינים הבלתי-רצויים.

והענין בעבודת האדם:

ה"אורות עליונים" שאינם מתלבשים ב"כלים" פועלים תנועה של "רצוא" – שהו"ע כלות הנפש, "שכלה תכלה אור הנפש ותסתלק מן הכלים .. מיעוט הכלים שלא יהי' בחי' התפשטות למטה, אלא להסתלק למעלה וליכלל באור ה"³⁹. ומזה יכול להיות יניקת

(35) בראשית א, ה.

(36) וכדי לבטל היפך הטהרה בחיצוניות עכ"פ שנעשית כבר (לפני התגלות האורות עליונים) – צ"ל כל פרטי העינים דטהרת המצורע שבהמשך הפרשה.

(37) בהבא לקמן – ראה לקו"ת ר"פ מצורע. סהמ"צ להצ"צ שם.

(38) להעיר מהשייכות ד"מצורע" ל"תוהו" – ה"מצורע בגימטריא תוהו" (תורת לר"צ ע' קסט).

(39) סהמ"צ להצ"צ שם פ"א.

(40) לקו"ת שם.

(41) ספר יצירה פ"א מ"ח. תקו"ז בהקדמה (ז), א). וראה סה"מ תנו"ט ע' ריא בהערה.

(42) לקו"ת וסהמ"צ להצ"צ שם. וראה גם תניא ספ"ג.

(43) ראה לקו"ת פרשתנו כג, ג ואילך.

ועד לבחי' שלמעלה מגילוי לגמרי ("לא ראינו"⁵⁰), בחי' "ישת חושך סתרו"⁵¹, ומפני גודל מעלת והפלאות האורות שלמעלה מגילוי, נשתלשל למטה העלם והסתר וחושך כפשוטו, שזזה באים כל הענינים הבלתי-רצויים שבזמן הגלות.

וכיון שבשרשו ומקורו הו"ע נעלה ביותר, אורות עליונים שלמעלה מגילוי, לכן, גם לאחרי שנשתלשל למטה להעלם והסתר וחושך כפשוטו, עד לענינים הדיפך הטהרה וכו', אין זה אלא בחיצוניות ובדרגא התחתונה ובאופן של נגיעה בלבד.

ולכן, גם התיקון שע"י מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" הוא (לא ע"י ענין חדש לגמרי, אלא) ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות [כמודגש גם שהתיקון הוא (לא ע"י ביטול הגלות, אלא) ע"י הפיכת הגלות לגאולה, כידוע⁵² שע"י המשכת וגילוי האל"ף (אלופו של עולם) נעשה מ"גולה" "גאולה"⁵³] – אורות עליונים שלמעלה

רצוא ושוב, שגם ה"אורות עליונים" שלמעלה מכלים יומשכו ויתגלו ב"כלים"⁴⁴.

וזוה"ע טהרת המצורע – "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" – "תורת המצורע" (ולא "טהרת המצורע" וכיו"ב), ש"תיקונו (של המצורע) .. ע"י עסק התורה .. כי עיקר עסק התורה צ"ל בבחי' ביטול"⁴⁵, וכמ"ש "ונפשי כעפר⁴⁶ לכל תהי' (ועי"ז) פתח לבי בתורתך", שע"י הביטול כעפר נעשה "כלי" לתורה, שהיא מבחי' נעלית ביותר שלמעלה מסדר השתלשלות – בחי' התפארת, כמארז"ל⁴⁷ "תפארת זו מתן תורה", ולכן ככחה לחבר ב' התנועות דרצוא ושוב, שגם האורות עליונים יומשכו ויתגלו בכלים, ועי"ז מתבטלת האפשרות דיניקת החיצונים עד להיפך הטהרה דנגעים, כיון שהאורות עליונים (ענינים האמיתי של הנגעים) נמשכים ומתגלים למטה.

ז. ומזה מובן גם בנוגע לכללות הענין דגלות וגאולה – נגעי המצורע (גלות) וטהרתם (גאולה):

גלות – שענינו העלם והסתר האור האלקי, כמ"ש⁴⁸ "אותותינו לא ראינו גו", ועד לחושך, ובפרט החושך כפול ומכופל דסוף זמן הגלות – מצד שרשו ומקורו הו"ע נעלה ביותר⁴⁹, "אורות עליונים" שלמעלה מהתגלות בכלים,

(50) "לא ראינו דייקא", שאינו נראה ונגלה לעיני בשר .. אבל מ"מ אותותינו קיימות* .. ועז"נ לעושה נפלאות גדולות לבדו, שממשיך נפלאות גדולות תמיד אלא שהן בבחי' לבדו (הוא לבדו יודע שהוא נס), דהיינו בבחי' העלם" (לקו"ת שה"ש לר, א. אוה"ת שם ע' תקכד).

(51) תהלים יח, יב.
(52) ראה ויק"ר ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

(53) ראה אוה"ת בא ע' רעג: "ההפרש בין גולה ובין גאולה הוא ע"י אות אל"ף .. שהוא פלא, בחי' אראנו נפלאות". ושם: "ולכן נק' ר"ח ניסן חודש של גאולה, כי הוא ראש החדשים ובו נמשך ראשון הוא לכס, בחי' אני ראשון כו' אלופו של עולם". – ועפ"ז תומתק הדגשת ענין הגאולה בימים האחרונים ממש, עם סימונו של חודש ניסן דשנת אראנו נפלאות.

(* "שהן אותיותינו, דהיינו אותיות התורה כו" (שם). – ועפ"ז י"ל שע"י התורה נעשה המשכת וגילוי ה"אותותינו" דזמן הגלות (נפלאות גדולות לבדו) באופן הנראה ונגלה לעיני בשר (וראה לקטן הערה 45).

(44) ראה גם דרושים שבעה ערה 60.

(45) לקו"ת פרשתנו כה, א.

(46) "כעפר" דייקא – שהכל הי' מן העפר" (קהלת ג, כ), ולכן, ע"י הביטול כעפר נעשה "כלי" לכל הענינים הטובים, ועד לענין הכי טוב – תורה, כדלקמן בפנים.

(47) ברכות נח, סע"א.

(48) תהלים עד, ט.

(49) להעיר ש"קובה" בגלותא סליק לעילא ולעילא" (זח"ג כ, ב. ועוד), "למעלה מעלה מכל השתל", "בבחי' העצמי ממש" (אוה"ת שה"ש ע' תרפו). וראה לקמן ס"ו.

בפרשת תזריע (גאולה) מדובר בענין הנגעים (גלות) – כיון שהנגעים הם אורות עליונים (שלכן, גם לאחרי הירידה למטה ה"ז רק "בעור בשרו"), שיומשכו ויתגלו למטה בהגאולה;

ובפרשת מצורע (גלות) מדובר אודות טהרת הנגעים (גאולה) – כיון שטהרת הנגעים היא ע"י התגלות ענינם האמיתי של הנגעים (ענינו האמיתי של הגלות), היינו, שתוכנה של הגאולה הו"ע ד"מצורע" למעליותא⁵⁵, ובאופן שנשללת האפשרות לענין הפכי (כיון שהאורות העליונים נמשכים ומתגלים למטה), גאולה נצחית שאין אחרי גלות ("ילדה זכר").

ויש להוסיף ולבאר גם הקשר וההמשך להפרשה שמתחילין לקרוא במנחת שבת זו – אחרי־קדושים⁵⁶:

פרשת אחרי – שבה נאמר הציווי והאזהרה שלא יהי' "רצוא" בלי "שוב" (כלות הנפש ד"שני בני אהרן בקרבכם לפני ה' וימותו"⁵⁷), אלא רצוא ושוב דוקא, נשמות (שמצ"ע הם בתנועת הרצוא) בגופים (שמצ"ע הם בתנועת השוב) דוקא ויעד לחיים נצחיים דלעתיד לבוא (ובנוגע לדורנו זה –

מגילוי ("ישת חושך סתרו"), אשר, ע"י "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" פועלים שגם האורות העליונים שלמעלה מגילוי יומשכו ויתגלו למטה⁵⁴ (ועי"ז תתבטל בדרך ממילא האפשרות להעלים והסתר כו' עד להיפך הטהרה אפילו בחיצוניות בלבד).

ויש לומר, שהיתרון ב"מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" (שעי"ז פועלים שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו למטה) הוא מצד הביטול והמסירת־נפש שמודגשת ביותר (ובעיקר) בזמן הגלות, וע"י הביטול והמס"ג שמצד בחי' היחידה, הקשורה ומקבלת מבחי' "יחיד" שלמעלה מכל סדר ההשתלשלות, נעשה חיבור ב' התנועות דרצוא ושוב, שהאורות העליונים נמשכים ומתגלים בכלים.

ח. עפ"ז מובן הקשר והשייכות והמשך הפרשיות תזריע־מצורע (גאולה וגלות), ענין הנגעים בפרשת תזריע, וטהרתם בפרשת מצורע (כנ"ל ס"ג):

כיון שהגאולה היא (לא ענין בפ"ע, אלא) התגלות ענינו האמיתי של הגלות (בדוגמת טהרת המצורע ע"י התגלות ענינם האמיתי של הנגעים) – לכן, לאחרי ההקדמה הכללית (לב' הפרשיות) "אשה כי תזריע וילדה זכר" שרומז על כללות העבודה בזמן הגלות ("תזריע") שע"ז באים לגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי גלות ("ילדה זכר") – באים פרטי העניינים בהמשך הפרשיות:

55) להעיר, שבשניהם (במצורע ובגלות) נאמר "בדר" [במצורע – "בדר ישב" (פרשתנו יג, מו), ובגלות – "איכה ישבה בדר" (איכה א, א)] – "בדר" למעליותא, שמורה על דרגא נעלית ביותר שמובלת לגמרי ("בדר") משאר הדרגות. – ולהעיר, שגם המשיח (שנקרא "מצורע") הוא מובדל לגמרי מכל העם, כמ"ש "הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד", למעלה מהאבות, ולמעלה ממשה כו' (ראה נחומא תולדות יד).

56) להעיר שהקשר בין הפרשיות תזריע־מצורע ואחרי־קדושים הוא בהדגשה יתירה בקביעות שנה זו – שיום הש"ק זה הוא שבת פרשת תזריע־מצורע בחוץ לארץ, ושבת פרשת אחרי־קדושים בארץ הקודש.

57) ראה אוה"ח ר"פ אחרי. נת' בדרושים שבהערה 60.

54) ראה אוה"ת שבהערה 49: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, פי' נפלאות הוא מה שמוסתר ומופלא מבחי' ההסתלקות בעילוי אחר עילוי .. קוב"ה בגלותא סליק לעילא ולעילא .. ואראנו נפלאות הללו שיבוא ויתגלה למטה מטה", היינו, שענין הגאולה ("אראנו נפלאות") הוא גילוי ענינו האמיתי של הגלות, "מה שמוסתר ומופלא .. לעילא ולעילא", שנמשך ומתגלה למטה.

"מצורע של בית רבי", ש"תיב ביני עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע" – שמשח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [כהמשך הגמרא¹⁵ "אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחיין עכשיו"⁶⁶ ודאי היינו רבינו הקדוש⁶⁷, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה"⁶⁸], ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים⁶⁹ להתגלות (מההעלם

ללא הפסק בינתיים⁶⁸), חיי הגוף דוקא, ובאופן שהנשמה ניוזנית מן הגוף⁶⁹], שזהו"ע דחיבור הרצוא ושוב, שהאורות העליונים נמשכים ומתגלים בכלים⁶⁰;

וענין זה נעשה מצד דרגא נעלית שלמעלה משניהם⁶¹ – פרשת קדושים, שבה נאמר הציווי (ונתינת-כח) "קדושים תהיו כי קדוש אני", שבהיות בני" בעוה"ז הגשמי (שאו שייך הציווי ד"קדושים תהיו", "הו פרושים"⁶²), ה"ה במעמד ומצב של קדושה ("קדושים תהיו"), ועד לקדושה הכי נעלית דקדושתו של הקב"ה, כדרשת חז"ל⁶³ "יכול כמוני, ת"ל כי קדוש אני", כפירוש החסידות⁶⁴ "יכול כמוני" בניחותא, שכאו"א מישאל "יכול" להיות "כמוני" (כביכול), דרגת הקדושה ד"קדוש אני".

ומודגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנקרא בשם מצורע⁶⁵ –

(58 והעלוי ד"אל עפר תשוב" הוא (ברוחניות) ע"י הביטול* ד"נפשי כעפר לכל תהי" (וראה הערה 61).

(59 ראה המשך וככה תרל"ז פפ"ה ואילך. המשך תרס"ז ע' תקכח. לקו"ש ח"כ ע' 44. חכ"א ע' 88. ועוד.

(60 ראה ד"ה כתוב באוה"ח – במאמרי אדה"ז אתהלך לאוניה (ע' לג). ד"ה וכל הלככות באוה"ת אחרי (כרך ב) ע' תקלח ואילך. ד"ה אחרי מות תרמ"ט. לקו"ש ח"ג ע' 988 ואילך. חכ"ז ע' 119. הל"ב ע' 98 ואילך.

(61 ע"י הקדמת הביטול דשוב, כנ"ל ס"ו. פרש"י ר"פ קדושים.

(62 ויק"ר פכ"ד, ט.

(64 ראה מאור עינים ר"פ קדושים (מו, ב). אוה"ת עה"פ.

(65 ראה אוה"ת נ"ך (ע' צג) שהטעם שמיחה נקרא "חיוורא דבי רבי", הוא, לפי ש"בהרת עזה כשלג .. (היא) הלע"ז דעג העליון לבושי כתלג חיר, וע"כ משיח שהוא גילוי פנימיות עונג העליון סובל הגע בכדי שעי"ז יומשך העונג כתלג חיר".

(* ולהעיר שגם העילוי ד"אל עפר תשוב" הוא הזיכך מהגשמיות לגמרי שנעשה ע"י הביטול דהגוף (ראה סה"מ עטר"ת ע' תסו).

(66 וע"פ פס"ד הרמב"ם (הל' מלכים ספ"א) "ואם יעמוד מלך מבית דוד כו" – היינו שהוא כבר מלך.

(67 ושם (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שילה שמו, שנאמר עד כי יבוא שילה, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו (כמו ינאי, כל אחד הי' דורש אחר שמו*). שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שנאמר אשר לא אתן לכס חנינה, ויש אומרים מנחם בן חזקי** שמו, שנאמר כי רחק ממני מנחם משיב נפשי". וראה גם ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נא. וראה לקוטי לוי"צ על מארז"ל ע' קו ש"כל הדעות אמת הם ואלו ואלו דא"ח", עיי"ש.

ואנן (חסידים) נעני' אבתרייהו (בנוגע לרבותינו נשיאינו, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – יוסף שמו, שנאמר "יוסף אדני שנית ידו גר ואסף נדחי ישראל גוי", יצחק שמו, שנאמר "או ימלא שחוק פינ".

(68 פרש"י שם. – וע"ש זה נקרא "חיוורא (מצורע) דבי רבי", "ע"ש רבינו הקדוש שנקרא רבי .. שהי' סובל תחלואים ויסורים כמוהו" (הדא"ג מהרש"א שם).

(69 שלכן "שרי חד ואסיר חד (מתיר נגע ומקנחו וקושרו מתיר האחר ועושה כן, ואינו מתיר שני נגעים יחד (כשאר הסובלי חלאים שיושב ביניהם)), אמר דילמא מבעינא דלא איעבכ (אי בעי לי לצאת ולגאול את ישראל לא איהעבכ כדי קשירת שני נגעים) – סנהדרין שם ובפרש"י.

(* פרש"י שם. – ולהעיר מדיוק לשון רש"י "כל אחד הי' דורש אחר שמו" (ולא שהתלמידים חידשו ששמו כשם רבם).

(** כ"ה [ב"ב חזקי"] בדפוסים שלפנינו, ובירושלמי ואיכ"ר: "מנחם" סתם. – ולהעיר שרש"י מעתיק תיבת "מנחם", ומוסיף "בן חזקי". וכנראה שצ"ל בפרש"י "היג בן חזקי", אלא שהבחור הזהעצור "תיקן" והשמיט ה"ג". ועצ"ע.

"האדם" – קאי על "אדם הזה (ש"הוא במדרגה גדולה .. שלימו דכולא") כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים .. רק פסולת שבסוף לבושו עדיין לא נתברר כו" מצד ענין הגלות – כמו רבי; ובדורנו זה – דור האחרון של הגלות, עקבתא דמשיחא, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה שהיו צריכים להעשות במשך זמן הגלות – י"ל שכל בני"הם בדרגא זו.

והשאלה היא: כיון שכבר נסתיימו "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" – מהי ה"דרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני"ה) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח?⁷⁴

והמענה לזה – "כל שהיא תפארת לעושי ותפארת לו מן האדם":

"תפארת" – קאי על התורה ("תפארת זו מתן תורה"), שמצד גודל מעלתה בכחה לחבר ב' התנועות דרצוא (קירוב ודביקות להקב"ה, "תפארת לעושי") ושוב (המשכה למטה, "תפארת לו מן האדם"), שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו בכלים (כנ"ל ס"ו), שעיי"ז מתגלה ענינו האמיתי של הגלות (אורות עליונים), באופן שמושלל ענין הגלות כפשוטו, גאולה שאין אחרי גלות (כנ"ל ס"ד-ח).

ויש להוסיף בביאור הטעם שהתורה (תפארת) היא "דרך ישרה" להתגלות והבאת המשיח – ע"פ הידוע⁷⁵

בזמן ומצב הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי גלות, כפס"ד הרמב"ם⁷⁶ "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

ט. האמור לעיל קשור גם עם פרק שני דאבות (שלומדים ביום הש"ק זה) – שהתחלתו "רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושי ותפארת לו מן האדם":

ובהקדם הדיוקים במשנה זו – ומהם⁷⁷: (א) "איזו היא דרך ישרה" – הרי מקרא מלא דיבר הכתוב⁷⁸ "ישרים דרכי ה'", (ב) "שיבור לו האדם" – "אדם" דייקא, ש"אדם הוא במדרגה גדולה .. שלימו דכולא" (כנ"ל ס"ד), (ג) הקשר לבעל המאמר – "רבי אומר" – רבינו הקדוש, ולא בשמו ("רבי יהודה הנשיא", כפי שנוכר תיכף במשנה שלאח"כ), אלא בתואר "רבי".

ויש לומר הביאור בזה – בהמשך להאמור לעיל בנוגע להתגלות וביאת המשיח:

רבי (רבינו הקדוש) – עליו נאמר (בזמנו) "אם משיח מאותן שחיין עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה", דאף שהי' "חסיד גמור", שגמר עבודתו⁷⁹, אעפ"כ הי' סובל תחלואים, תחלואי הגלות, כמו משיח (ששמו "חיוורא דבי רבי", "מצורע של בית רבי"), שעם היותו בתכלית השלימות, סובל וכואב תחלואי הגלות (כנ"ל ס"ב).

ותוכן מאמרו – "רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם":

74 ומתחיל מהתגלות וביאת המשיח שבכא"א מ"שדאל, כידוע שהפסוק "דרך כוכב מיעקב גוי" שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ח), קאי גם על כאור"א מישראל (ירושלמי מע"ש פ"ד ה"ו), כיון שיש בו ניצוץ מנשמת משה (מאור עינים ס"פ פינחס).

75 אוה"ת פרשתנו (כרך ג) ע' תתט. ובארוכה – סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך.

70 שבהערה 66.

71 בהבא לקמן – ראה גם קונטרס משיחות ש"פ תז"מ תש"ו (ס"ה ואילך). ועוד.

72 הושע יד, יר"ד.

73 ע"ד הפירוש ב"צדיק גמור" – "מלשון כלי שנגמר מלאכתו" (לקו"ת דרושי סוכות פא, א).

הראשון מהימים הפרטיים דחודש אייר, לאחר ראש חודש שכולל כל ימי החודש) – "תפארת שבתפארת"⁸¹, שעל ידה נעשה חיבור ב' התנועות דרצוא (אורות עליונים) ושוב (בכלים).

וכיון שהגילויים הנעלים דחודש ניסן, "חודש של גאולה", נמשכים ומתגלים למטה ע"י עבודת האדם – מתבטלת האפשרות לענין של גלות, כ"א באה גאולה נצחית שאין אחרי גלות.

זאת ועוד:

"אייר" ר"ת אברהם יצחק יעקב רחל, ד' רגלי המרכבה⁸². והענין בזה – שג' האבות (כנגד ג' רגלי המרכבה), חסד גבורה ותפארת, הם בחי' האורות, ורחל (רגל הרביעי שעל ידו נעשית שלימות המרכבה), בחי' המלכות (כנסת ישראל), היא בחי' הכלים⁸³. וי"ל שחיבורם יחד (בר"ת ד"אייר") מורה על המשכת וגילוי האורות (גם האורות עליונים) בכלים.

ויש להוסיף, ש"רחל" מורה על העילוי ד"מעשנו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" להביא את הגאולה – כמ"ש⁸⁴ "רחל מבכה על בני גוי כי איננו", "איננו" דייקא (ולא "אינם"), כיון ש"קוב"ה בגלותא סליק ("איננו") לעילא ולעילא"⁸⁵, וע"י פעולתה של רחל (מעשנו ועבודתנו דכנסת ישראל) בזמן הגלות ("מבכה גוי כי איננו") באה

שבמשיח צדקנו ישנם ב' ענינים: מלך (המלך המשיח) ורב (שילמד תורה את כל העם), והחילוק שביניהם, שענין ה"מלך" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן מקיף שנעשית ע"י הביטול דקבלת עול מלכותו, וענין ה"רב" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן פנימי שנעשית ע"י לימוד התורה עד שחשיב "כאילו ילדו"⁷⁶, ויש לומר, שצירוף שניהם (מלך ורב, מקיף ופנימי) יחדיו מורה שגם האורות עליונים שלמעלה מהתלבשות בכלים (כ"א באופן מקיף בלבד) נמשכים ומתגלים בכלים (באופן פנימי), בכח התורה ("תפארת").

י. ויש לקשר זה גם עם תוכנו של הזמן – חודש אייר:

חודש אייר הוא החודש השני, שבו נעשית העבודה מלמטה למעלה – לאחר הקדמת הגילוי מלמעלה למטה בחודש ניסן, ש"בו נעשו נסים לישראל"⁷⁷, עד ל"נסים נסים"⁷⁸, ש"נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם"⁷⁹, "חודש של גאולה"⁸⁰, עד לגאולה מכל עניני מיצר וגבול.

ויש לומר, שבהמשך החדשים (ניסן ואייר) מודגש הקשר והשייכות והחיבור שביניהם – שהגילויים הנעלים (אורות עליונים) דחודש ניסן נמשכים ומתגלים בפנימיות (בכלים) ע"י עבודת האדם מלמטה למעלה.

והכח לחברם יחד הוא מצד דרגא הכי נעלית שלמעלה משניהם – כמודגש בהספירה דב' אייר (היום

(81) ומודגש גם בדרכו של אדמו"ר מהר"ש – שב' אייר ("תפארת שבתפארת") הוא יום הולדתו, ש"מזלו גובר", ופועל ומשפיע על כל ההולכים בדרכיו – "לכתחילה אריבער", שעבודת האדם למטה (בכלים) היא "לכתחילה אריבער" (למעלה מכלי, מהגבלה).

(82) מאו"א א, פד. ב"ש לאה"ע סקכ"ו ס"כ. מג"ע אופן קבא.

(83) ראה לקו"ש חכ"ו ע' 46. וש"נ.

(84) ירמי' לא, יד.

(85) זהר שבהערה 49.

(76) סנהדרין יט, סע"ב. פרש"י במדבר ג, א.

(77) מדרש לקח טוב בא יב, ב.

(78) ראה ברכות נו, רע"א ובפרש"י וחדא"ג

מהרש"א שם.

(79) נוסח הגש"פ.

(80) שמו"ר פט"ו, יא.

שמתחילות באחד בשבת ומסיימות בשבת⁹² – שכיון שהסיום דכל שבוע ב"מלכות" (מלכות שבחסד, מלכות שבגבורה, מלכות שבתפארת כו') הוא ביום השבת שקשור עם הגאולה, "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"⁹³, מודגש ביותר ענין הגאולה ב"מלכות" – מלכות בית דוד בתקפה ובשלימותה – ע"י מלך המשיח, שעל ידו תתגלה מלכותו של הקב"ה בכל העולם, כמ"ש "והיתה לה' המלוכה"⁹⁴, "והי' ה' למלך על כל הארץ"⁹⁵.

והענין בזה:

מלכות (בשייכות לגאולה) – מלך המשיח – מורה על החוץ והתוקף דענין הגאולה ללא התחשבות במניעות ועיכובים, ובלשון חז"ל⁹⁶ "אמר מלכא עקר טורא", שאפילו "הר" (טורא), תיקף המנגד, נעקר (ממקומו למקום אחר⁹⁷) ע"י המלך.

ובעומק יותר: כיון שהחיות והמציאות של כל בני המדינה וכל עניני המדינה תלוי' בהמלך⁹⁸, מובן, שלאמיתו של דבר לא שייך מציאות של מנגד להמלך, שהרי כל מציאותו של ה"מנגד" (כפי שנראה בחיצוניות) תלוי' בהמלך. ועד"ז בנוגע להגאולה – שענין המלכות (מלך המשיח) מדגיש שלאמיתו של דבר אין העולם (גלות) יכול להיות מנגד להגאולה, כיון שכל

הגאולה (כהמשך הכתוב⁸⁶ "יש שכר לפעולתך גוי' ושבנו בנים לגבולם"), והאורות העליונים שהיו בבחי' הסתלקות לעילא ולעילא (ענינו האמיתי של הגלות) נמשכים ומתגלים למטה, ועי"ז מתבטלת האפשרות ליניקת החיצונים ("כרחל לפני גוזזי' נאלמה"⁸⁷) ועד להיפך הטהרה דזמן הגלות (ענין הנגעים⁸⁸) – כ"א אדרבא, שבאה גאולה שאין אחרי' גלות.

יא. ויש להוסיף ולקשר זה גם עם היום המיוחד בספירת העומר – מלכות שבתפארת:

ובהקדים – שבספירת העומר (מחסד שבחסד עד מלכות שבמלכות) נכללים כל עניני העבודה ("מעשינו ועבודתינו"), הן בנוגע לנפש האדם – "לתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו כו' ולטהרנו ולקדשנו", והן בנוגע לכללות העולם – "יושפע שפע רב בכל העולמות", שע"ז באה הגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות – "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמן סלה"⁸⁹.

ומעלה יתירה בקביעות שנה זו – שראש הפסח חל בשבת, והתחלת הספירה היא "ממחרת השבת"⁹⁰ גם כפשוטו (נוסף על דרשת חז"ל⁹¹ שפירושו "ממחרת היו"ט"), שאז השבתות הן תמימות כימי בראשית,

86 שם, ט"ז.

87 ישע"י נג, ז.

88 להעיר, ש"ספחת" ו"בהרת" הם כנגד רחל (ר"שאת" כנגד לאה), ותיקונם ע"י עשיית ה"כלים" (ע"י הדיבור והמעשה בתורה ומצוות) שבהם ימשכו האורות עליונים, בחי' שוב שלאחרי הריצוא (לקו"ת וסהמ"צ להצ"צ שבהערה 37).

89 כמחז"ל "כל מקום שנאמר נצח סלה ועד אין לו הפסק" (עירובין נד, א).

90 אמור כג, טו.

91 מנחות סה, ב ואילך. תו"כ ופרש"י עה"פ.

92 פסדרי"כ פ"ח. פס"ר פ"ח. ראב"ן ספ"ו. ראב"ה פסחים סתקכ"ו. ועוד.
93 כנ"ל הערה 5.
94 עובדי' בסופו.
95 זכרי' יד, ט.
96 ב"ב ג, סע"ב.
97 כדיוק הלשון "עקר טורא" – שאינו מתבטל ממציאותו, אלא נעקר ממקום למקום (רוחניים), שזהו"ע דאתהפכא חסוכא לנהורא.
98 ראה לקו"ש ח"ח ע' 25. וש"נ.

ענין¹⁰³ מלכות שביסוד – חיזוק המלכות באופן יסודי ונצחי, ומלכות שבמלכות – הגילוי ד"מלכותך¹⁰⁴ מלכות כל עולמים"¹⁰⁵ ("מלכותך" דייקא – מלכות דא"ס שלפני הצמצום¹⁰⁶ (הקשרה עם כתר ופנימיות הכתר, "כתר עליון איהו כתר מלכות"¹⁰⁷), שנמשכת ומתגלה ונעשית "מלכות כל עולמים", "מלכות" דייקא, שאין צורך ב"ממשלה" בעל כרחם, כיון ש"מלכותו ברצון¹⁰⁸ קיבלו עליהם"¹⁰⁹).

יב. וביאור ה"דרך ישרה" להתגלות וביאת המשיח ע"י "מלכות שבתפארת" – בנוגע למעשה בפועל:

ובהקדמה – שכיון שמשיח צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה ("סוף לבושיו") של כאו"א מישראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטהרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא ע"י "מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת), כאמור לעיל (ס"ט)

מציאות העולם תלוי בענין הגאולה (מלכות), כדאיתא בגמרא¹⁵ "לא איברי עלמא אלא .. למשיח"⁹⁹, ולכן, ה"ניגוד" העולם (גלות) להגאולה אינו אלא ענין חיצוני בלבד, וביטולו הוא ע"י התגלות ענינו האמיתי של העולם – מלכות¹⁰⁰.

ובהתגלות המלכות (מלכותו של הקב"ה ע"י מלך המשיח) ישנם כמה אופנים ודרכים – מלכות כפי שהיא בשבעת המדות: מלכות שבחסד, מלכות שבגבורה, מלכות שבתפארת, מלכות שבנצח, מלכות שבהוד, מלכות שביסוד, ומלכות שבמלכות.

וע"פ מאמרו של רבי שה"דוך ישרה" להתגלות וביאת המשיח היא "תפארת" (כנ"ל ס"ט), מובן גודל העילוי ב"מלכות" דשבוע (ושבת) זה – מלכות שבתפארת.

ועוד ועיקר – שאין צורך להמתין להמשך השבתות דספה"ע, כיון שע"י תפארת שבמלכות ("דרך ישרה", ברייה התיכון המברייח מן הקצה אל הקצה, מרום המעלות ומדרגות עד סוף כל דרגין¹⁰¹), נמשכים ומתגלים גם פרטי עניני המלכות שלאח"ז¹⁰²: מלכות שבנצח – נצחון המלך (על עניני העולם שמעלימים בחיצוניותם), מלכות שבהוד – יופי המלך, "מלך ביפיו תחזינה

99 וגם לשאר הדעות (שם) – "לדוד", מלכות בית דוד ("המלכות שניתן לו היא לעולם לו ולורעו" – חדא"ג מהרשי"א שם), שמלך המשיח הוא מזרעו; ו"למשה" – גואל ראשון הוא גואל אחרון" (ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. ושי"נ).

100 ולהעיר, שהמשכת וגילוי אלופו של עולם (שע"יז נעשה מ"גולה" "גאולה", כנ"ל ס"ז) הו"ע ד"אחד", "אמליכתי" למעלה ולמטה ולד' רוחות" (ברכות יג, ב), "מלכות הוא ענינו" (רמב"ם הל' שופר פ"ג ה"ט).

101 ראה תניא פ"ג.ג. אה"ק ס"ו. ובכ"מ.

102 ע"ד גמר ושלמות העבודה דספה"ע (הכנה למ"ת) ב"ח סיון, "בשבוע הו' ביום ג' בו" (תו"א יתרו סז, ג) – תפארת שבמלכות.

103 ישע"י לג, ז.

104 תהלים קמה, יג.

105 ובלשון הרמב"ם בנוגע למלך המשיח – יש לומר: "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה" – הו"ע מלכות שבתפארת, כי "תפארת" הו"ע התורה (ראה גם לקמן ס"ב), "ליחס מלחמות ה' וינצח" – מלכות שבנצח, "יבנה מקדש במקומו" – מלכות שבהוד, כמאור"ל (ברכות שבהערה 47) "ההוד זו בית המקדש", "וקבץ נדחי ישראל" – מלכות שביסוד, שנקרא "כל", ע"ש שאוסף ומקבץ האורות וכל הספירות, ו"אהפוך אל עמים גו' לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכס אחד" – מלכות שבמלכות.

106 ראה לקו"ת שה"ש יד, ד. ובכ"מ.

107 תקו"ז בוקדמה (ז, א).

108 להעיר, שרצון הוא כתר, וכתר קשור עם

מלכות, כנ"ל בפנים.

109 ראה לקו"ת דרושי ר"ה נו, סע"ב ואילך.

סידור (עם דא"ח) נג, ג. יהל אור עה"פ (ע' תרפ). ועוד.

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

יג. ועל של פועל באתי – ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד – על כאו"א מישראל (האנשים – הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי) להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב – שהלימוד יהי (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה שכינה שר"י ביניהם"¹¹⁸, יש מעלה מיוחדת כשלוּמדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שע"ז הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי' לביאת המשיח¹¹⁹.

ועוד ועיקר כפשוט – להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות¹²⁰) ש"מקרבת את הגאולה"¹²¹.

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה – ע"ז שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרוז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה –

שע"י התורה (ענינו של משיח בתור "רב") נמשכים ומתגלים האורות עליונים דהגאולה (ענינו של משיח בתור "מלך") באופן פנימי.

ובפשטות: "תפארת" – הו"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" – הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות¹¹⁰,

– בתורה שבכתב (ובפרט "בדברי הנביאים .. שכל הספרים מלאים בדבר זה"¹¹¹) ובתורה שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין ובסוף מסכת סוטה¹¹²) ובמדרשים, וגם – ובמיוחד – בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון ב"י מן גלותא ברחמים"¹¹³), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא¹¹⁴), בתורת רבותינו נשיאנו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו – מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא"¹¹⁵, שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלקות ("דע את אלקי אביך"¹¹⁶), כפס"ד הרמב"ם¹¹⁷ ש"באותו הזמן .. יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו"¹¹⁸ –

110 ונקל למוצאם – ע"י ספרי המפתחות (שרבו בדורנו זה) על סדר האי"ב, בערכים המתאימים: גאולה, משיח, וכיו"ב.
111 רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ב.
112 וע"פ האמור לעיל (ס"ז) שהגאולה באה ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות – יומתק שסימני הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת סוטה הקשורה עם הגלות.
113 זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק רס"ו.
114 אגה"ק דהבעש"ט – כ"ט בתחלתו.
115 ישע"י נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג.
116 דה"א כה, ט.
117 בסיום וחותם ספרו "משנה תורה".

118 אבות פ"ג מ"ו. וראה אגה"ק סכ"ג.

119 ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעין ושקו"ט (ועד להחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הדעת, ע"י הלימוד לעצמו או בחברותא – ישתדלו (מוזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי אצלם גם המעלה שע"י הלימוד בעשרה (ככפנים).

120 ראה תניא פל"ו.

121 ב"ב י"ד, א.

אקבץ עליו לנקבציו"¹²⁶, "מאשור וממצרים כו' ומאי הים"¹²⁷ – באים עם ענני שמיא"¹²⁸, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש (ש"בית תפלה יקרא לכל העמים"¹²⁹), ולקדש הקדשים – כמ"ש בהפרשה שקורין תיכף במנחה: "בזאת יבוא אהרן אל הקודש"¹³⁰, כניסת כהן גדול ביוהכ"פ לקדש הקדשים¹³¹, ולעתיד לבוא – לא רק אהרן, אלא גם כאו"א מישראל שיהי' בדרגת כה"ג ("ממלכת כהנים", כהנים גדולים¹³²), ולא רק ביוהכ"פ, אלא גם "בכל שעה שהוא רוצה ליכנס"¹³³.

ועוד והוא העיקר – שכל זה נעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כך שיכולים להודות ולברך על לידת והתגלות המשיח: "שהחיינו¹³⁴ וקיימנו והגיענו¹³⁵ לזמן הזה".

(126) ישעי' נו, ה.

(127) שם יא, יא.

(128) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין שבהערה 18.

(129) לשון הכתוב – ישעי' נג, ז. וראה סה"מ

תנ"ט ע' קנב. תש"ד ע' 84. ועוד.

(130) אחרי טז, ג.

(131) להעיר ששעור היומי ברמב"ם הוא

בהלכות עבודת יום הכיפורים (פרקים א"ג).

(132) יתרו יט, ו ובבעה"ט עה"פ.

(133) ויק"ד פכ"א, ו. וראה רד"ל שם. שמו"ד

פל"ח, י"ד ובמפרשים שם.

(134) להעיר, שברכת שהחיינו מברכים על

שמחה הנרגשת בלב – דוקא על דבר שישנו בפועל

עתה.

(135) וי"ל גם מלשון נגיעה, שיכולים (לא רק

להראות, אלא גם) לגעת (אָגירערען – לקו"ת ר"פ

שמיני).

הלימוד (במחשבה – מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרכת את הגאולה"¹²².

יד. ויה"ר שההחלטה בכהנ"ל תמהר ותזרוז ותביא תיכף ומיד את התכלית והמכוון – התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש. ובפשוטות – שביום הש"ק פרשת "אשה כי תזרע וילדה זכר", "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" (לפני הקריאה בתורה ועאכו"כ לפני לימוד פרקי אבות במנחה), תהי' לידת והתגלות משיח צדקנו ("חזיוורא דבי רבי" כפי שהוא "ביום טהרתו") – שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש"הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"¹²³, וצדיקים קמים לתחי' מיד¹²⁴), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

וביחד עם כל בני, "בנערינו ובקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹²⁵, "עוד

(122) ובסגנון האמור לעיל – מלכות שבתפארת

– יש לומר: תפארת הו"ע התורה, ומלכות –

שעיקרה קיום מצוות המלך – הו"ע (המצוות,

ובפרט מצוות) הצדקה. ובמלכות שבתפארת

(שהמלכות עצמה היא כמדת התפארת) – גם

הצדקה (מלכות) היא חלק מהתורה (תפארת).

(123) ישעי' כו, יט.

(124) ראה זח"א קמ, א.

(125) בא יו"ד, ט.